

SZÖGEDI SZABÓ BÉLA KÉT VERSE

A TÉKOZLÓ IDŐHÖZ

... mint útszéli vándor,
kit unt ösvénye emészt
vagy köpködnek éji esők
aláhull üszkös tuskókhöz
ölébe fáradt halcsontot emel,
kenyeret süt kabátja alatt.

Ahogy a terpeszkedő fák
kitapintják érverésük,
beteg foltok
a füvek,
s a parancsra elhullni készülő
gyűrött erdők.

EGY ISMERŐS ÚRNAK

„Ma éjszaka nem álmodtam semmit.
Már hosszú ideje nem álmodtam
semmit.”

Egy ismerős úrnak,
ki szétnyitja kék kabátját,
széjjelgurulnak rozsdás gombjai
– felemelem a talált tárgyat.

Egy letöröletlen kanál,
lakkcipő,
teknőben úszó csirkefej
– már semmi sem menthető át a másvilágra.